Могу ли на америчкој црној листи да се нађу и српски лингвисти? Или лектори редакција које их још имају? Када је недавно у Србију дошао нови амерички амбасадор, људи који добро знају српски и енглески помало неопрезно су рекли да се екселенција презива Скот. Али насупрот уваженим ауторима књига или студија којим је главни животни капитал одлично познавање језика, у Србији постоји и елита чији је главни капитал познавање америчких амбасадора.

И ваљда они, који су у резиденцији провели више времена него у кући остарелих родитеља у родном крају, знају како се зове амбасадор. А када су Н1, Б92, „Данас" и нови медијски стуб друге Србије, „Курир", почели да презиме амбасадора изговарају и пишу Скат, српски језик је добио ново правило – страна имена и презимена се изговарају у складу са нормама транскрипције, осим ако амбасаде не буду желеле другачије.

Не разумете ви где сте дошли и какве ће све примитивне шале националисти, русофили правити с вашим презименом. Зато вас молимо да будете Скат. Бар док сте овде, није тешко замислити редовне госте америчке амбасаде како саветују новог изасланика најмоћније земље на свету. Скот поново врши притисак, Скот направио дипломатски скандал, биће на насловним странама одвратних листова, а ни нама неће бити пријатно, јер, знате, лакше је читати оптужбе да радите за Кирбија или Мантера – него за Скота.

Један други пријатељ, који нам често долази у госте, има далеко незгодније презиме од америчког амбасадора, али ниједан великан друге Србије није учинио ништа да промени презиме аустријском министру Себастијану. Аустрија јесте мала, али ипак богата западна земља, па је нејасно зашто је амерички амбасадор заштићенији од аустријског министра.

Иако на први поглед делује да огромна провалија дели елиту друге Србије и конзервативни, традиционални део друштва, њихове судбине су нераскидиво укрштене.

Челници невладиних организација, маргиналних медија са астрономским буџетима некако су уверени да ће живети као снобови из чувеног романа „Велики Гетсби” Ската Фицџералда све док им амбасадори буду веровали да је идол просечног грађанина Србије неки криминалац из филмова Ридлија Ската. Кога прате агенти Скатланд јарда, док негативац пије шкатски виски са заносном плавушом и наглас чита „Ајванхо” Валтера Ската.

Никоме није јасно ко се сетио генијалне идеје да се промени правило српског језика и превентивно прекрсти амерички амбасадор, али ту извесно признање треба одати Биљани Србљановић. Прваци друге Србије су недавно са ентузијазмом ширили по друштвеним мрежама својеврсни манифест простаклука који је саставила драмска списатељица под насловом „Ја багата, а ти гавно“.

Само што се код господина Ската једноставном променом „о” у „а” превентивно спречава да се неки примитивци играју са презименом његове екселенције, док се у жалосном уратку Биљане Србљановић истом операцијом, претварањем „о” у „а”, накнадно покривају уличарски увреде на рачун „Политике” која се усудила да објави серију текстова о токовима америчког новца.

Нема на свету примера да је ваљање у таквом вербалном и моралном блату довело до толерантнијег друштва.

А куда би водило када би почели да пишемо о преступницима са два грама драге. Или можда преступницама?

(Политика)